

Arrest

nr. 63 066 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. WILKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 3 december 2009 gedateerde brief diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 januari 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard, die verzoekster op 15 maart 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door :

[A., S.] [...]

[...]

Nationaliteit: Marokko

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij Australian Ice Cream NV dd. 01.11.2009 voorlegt, hebben wij - na een grondige studie van het administratief dossier - moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene legt enkele niet gedateerde getuigenverklaringen voor waarin onder andere gesteld wordt dat zij verzoekster al een paar jaar kennen. Er dient opgemerkt te worden dat deze getuigenverklaringen niet gedateerd zijn en dat de periode van “een paar jaar” een vage omschrijving is. Zij kunnen dus niet in overweging worden genomen om het ononderbroken verblijf van betrokkene aan te tonen. Betrokkene legt twee getuigenverklaringen van 2009 voor. Eén van deze getuigen verklaart dat betrokkene sinds 2006 regelmatig op bezoek kwam in het restaurant waar haar broer werkt. Deze getuigenissen hebben een gesolliciteerd karakter en tonen onvoldoende aan dat betrokkene ononderbroken in België verbleef sedert 31.03.2007. Verzoekster legt ook nog twee verklaringen voor van dokters. Dokter [T. B.] verklaarde dat betrokkene sedert 26.09.2008 bij hem is ingeschreven. Deze getuigenverklaring toont niet aan dat betrokkene sinds 31.03.2007 in België verblijft. Tenslotte verklaarde dokter [D. K.] op 21.09.2009 dat verzoekster de laatste jaren een paar keer bij haar op consultatie is gekomen. De “laatste jaren” is een vage aanduiding waarmee niet aangetoond kan worden dat betrokkene hier sedert 31.03.2007 onafgebroken verblijft.

Met betrekking tot haar integratie haalt betrokkene aan zij doorgedreven ingeburgerd is. Ze zou een uitgebreide vriendenkring hebben dewelke haar beschrijven als een spontaan, vriendelijk en geliefd persoon. Zij zou geen vlieg kwaad doen. Ze zou een goed sociaal leven hebben uitgebouwd met kennissen, vrienden en familie. Haar broer en diens echtgenote zouden in België wonen. Ter staving legt zij foto's en getuigenverklaringen voor. Voorts voegt zij nog een verklaring van Dr. [T.] dd. 25.09.2009 en Dr. [D. K.] (21.09.2009) toe.

Betrokkene zou de Franse taal goed beheersen en zou ondertussen Nederlandse lessen gevolgd hebben. Zij legt een verklaring van aanmelding en een verklaring van niveaubepaling van het Huis van het Nederlands dd. 14.10.2009 voor.

Verzoekster zou aan de slag kunnen als toonbankbediende bij een ijsverkoper en legt een arbeids-overeenkomst bij Australian Ice Cream dd. 01.11.2009 voor.

Deze elementen van integratie kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster eveneens op 15 maart 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1^o van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Ambtshalve moet verder worden gesteld dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten van "*de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen juridische en feitelijke motieven.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert in een eerste en een tweede middel – die samen worden behandeld – de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de "*wet formele motivering*", van "*de instructies dd. 19/07/2009*", van het motiveringsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"Doordat: de verwerende partij in weerwil van de stukken voorhoudt dat een onafgebroken verblijf van vóór 31/03/2007 niet bewezen zou zijn

[...] Conform de instructies dient de verzoekende partij bewijzen bij te brengen dat zij o.m. een onafgebroken verblijf[...] heeft in België sedert ten minste 31/03/2007.

De bewijslast en bewijsregeling dienaangaande kan moeilijk allesomvattend zijn. Het spreekt voor zich dat nooit een sluitend bewijs kan worden geleverd dat de betrokkene iedere dag, en ieder uur in België is verbleven.

De bewijslast die de verzoekend partij dan ook draagt, moet steeds met de nodige zin voor realiteit worden geïnterpreteerd.

Verzoekster legt dienaangaande verschillende verklaringen voor, die ook afstammen uit verschillende vriendenkringen, die volledig los staan van elkaar.

[...] Vooreerst zijn er diverse verklaringen van vrienden, die niet enkel bevestigen dat verzoekster lief en sociaal is, doch die voornamelijk erop wijzen dat zij sedert verschillende jaren in België verblijft.

Zo verklaart [R. L.] dat hij verzoekster sedert een paar jaar kent...

De verwerende partij merkt dienaangaande op dat deze verklaring moet worden geweerd, niet enkel omdat ze vaag zou zijn ("paar jaar"), doch voornamelijk omdat de verklaring niet-gedateerd is.

Welnu, het spreekt voor zich dat alle verklaringen bij de betrokken personen werden opgevraagd n.a.v. de op te starten regularisatieprocedure. In andere omstandigheden had verzoekster deze verklaring toch niet nodig...

Als men de verschillende verklaringen naast mekaar legt dan blijken deze inderdaad af te stammen uit de periode die aan de aanvraag voorafging zodat er redelijkerwijze ook vanuit mag worden gegaan dat zulks evenzeer geldt voor de verklaring van dhr. [R].

Zou men trouwens niet kunnen stellen dat een verklaring die net een dergelijke onnauwkeurigheid bevat, juist aantoonde dat één en ander spontaan en waarachtig werd opgesteld...

Terloops weze trouwens opgemerkt dat de heer [R.] zo vrij was zijn identiteitskaartnummer te vermelden, zodat de verwerende partij – ingeval van twijfel – op eenvoudige manier een vraag tot inlichting had kunnen stellen. (zie eveneens tweede middel)

Ook het feit dat dhr [R.] vaag zou blijven over het aantal jaar, is op zich bijzonder logisch. Het is immers meestal zo dat men niet exact kan zeggen hoeveel jaren, dagen en uren men iemand kent. Stel dezelfde vraag aan de doorsnee Belg, en die zal eveneens antwoorden in zinnen van "verschillende jaren", "al lang" enz...

De verwerende partij is op dat vlak niet redelijk en zorgvuldig, vermits zij vanzelfsprekend een verklaring steeds moet bekijken in het geheel van verklaringen en bewijselementen die worden aangereikt. Indien de verwerende partij haar onderzoek met de nodige redelijkheid had gevoerd, dan had zij ook vastgesteld dat de verklaring inderdaad in het geheel past.

[...] Daarnaast liggen er verschillende verklaringen voor van mensen die verzoekster kennen via haar broer, die werkzaam was/is bij een plaatselijke – drukbezochte – pizzeria in een shopping centrum.

Eén van de betrokken vrienden van haar broer stelt expliciet dat verzoekster al sedert 2006/2007 in het restaurant komt, en zulks wordt - onafhankelijk van elkaar!! – ook bevestigd door de manager van het restaurant.

De verwerende partij stel hieromtrent dat deze verklaringen geweerd zouden moeten worden, vermits deze een gesolliciteerd karakter hebben.

Een dergelijke gebrekkige motivering kan absoluut niet volstaan, en verzoekster ziet ook niet in waarom dit in casu dan wel het geval zou zijn.

Immers, wanneer men in het kader van het opstarten van een regularisatieprocedure bewijsstukken en verklaringen moet verzamelen, dan spreekt het voor zich dat men vrienden en kennissen moet aanspreken om een verklaring op papier te zetten. Men kan toch moeilijk verwachten dat elke "vreemdeling" met allerhande verklaringen op zak zou lopen.

Waar deze verklaring dan wél, en andere verklaringen dan níét gesolliciteerd zouden zijn, is evenmin duidelijk. De verwerende partij lijkt dit argument enkel maar te gebruiken wanneer het haar het best past.

Nochtans blijkt dat drie verschillende personen los van elkaar bevestigen dat verzoekster hier al lang is, en sedert 2006/2007 mee naar de pizzazaak komt. Twee van de verklaringen zijn afkomstig van “kaderleden”... Men kan toch moeilijk gaan voorhouden dat deze zomaar iets uit de “duim” zouden zuigen...

[...] Ten derde brengt verzoekster nog verklaringen voor van huisartsen, die eveneens los elkaar een verklaring afleggen.

Dr. [H. D. K.] heeft uitdrukkelijk verklaard op 21/09/2009: “bevestig ik dat ik de laatste jaren een paar keer [A.] gezien heb in mijn praktijk”.

De verwerende partij meent dat deze verklaring ook onvoldoende gedetailleerd is, nochtans spreekt Dr. [D. K.] in 2009 over het feit dat zij verzoekster “de laatste jaren” meermaals onderzocht heeft. (en dus niet bv. de laatste maanden...)

Zij spreekt dus niet over 1 jaar, 2 jaren, maar wel de “laatste jaren”, waarmee zij duidelijk heeft willen aangeven dat verzoekster al lang patiënte is, en alleszins sowieso van vóór 2007.

Indien de verwerende partij inderdaad twijfelde omtrent de nauwkeurigheid van de verklaring had zij perfect een vraag om inlichtingen kunnen sturen, zodat verzoekster desnoods de kans had aan Dr. [D. K.] bijkomende toelichting op te vragen. (zie middel 2).

[...] Ten vierde is er ook nog de verklaring van de tante van verzoekster, die uitdrukkelijk erken[t] dat zij verzoekster bij haar heeft gehad van 2004 tot 2007. In 2007 – toen de broer van verzoekster vast werkte en een adres had in Antwerpen – is verzoekster dan naar haar broer verhuisd.

Deze verklaring is duidelijk en laat geen enkele twijfel bestaan.

Zeker niet wanneer deze verklaring ook naast alle andere verklaringen wordt gelegd, dan blijkt het plaatje inderdaad te kloppen.

Verzoekster zat eerst bij haar tante, met wie ze (o.m.) op uitstap naar Brussel was geweest (zie infra). Zij leerde hierdoor vrienden kennen. Toen haar broer vast werk en een vast adres had (cfr. verklaringen collega's en baas van de broer) is verzoekster daar kunnen gaan wonen en werd zij door haar broer onderhouden. Zowel bij haar tante als bij haar broer bezocht zij Dr. [D. K.] en Dr. [T.].

Er is duidelijk geen enkele reden om aan de verklaringen te twijfelen.

Zeker niet nu deze worden ondersteund door andere bewijsmiddelen, zoals bv. de foto's van de uitstap naar Brussel.

[...] Ten slotte is het zo dat uit het paspoort van verzoekster blijkt dat zij Europa is binnen gekomen op 23/08/2003 en zij nadien op geen enkel ogenblik meer is weggeweest. (stuk 11)

De verwerende partij hield op geen enkel ogenblik rekening met het feit dat verzoekster op 31/08/2004 op uitstap is geweest naar Brussel. De foto's tonen zulks aan... (datum foto's op achterzijde)

Verzoekster was nieuw in België en haar tante liet haar het land een beetje kennen, o.m. via een uitstap naar Brussel. Men mag niet vergeten dat verzoekster toen 20 jaar was en dus geen geld, noch de nodige verantwoordelijkheid had om op naar eentje rond te dolen.

Dat zij onder hoede van een volwassene iemand werd opgevoed, spreekt dan ook voor zich.

Besluitend:

[...] De verwerende partij wil thans niet aannemen dat er geen andere bewijsmiddelen te krijgen zijn, vermits verzoekster zeer jong was toen zij in België aankwam, en op dat ogenblik niets had, en dus ook niets kon kopen, en dus bv. ook geen facturen kan voorbrengen.

De combinatie van verklaringen uit verschillende, onafhankelijke kringen, samen met foto's, tonen net ontegensprekelijk aan dat verzoekster hier sedert 2004 vast verblijft.

Het is schier onmogelijk om een bewijs te hebben dat men dagelijks in België verblijft, wat de verwerende partij nochtans lijkt te willen, net zoals het onmogelijk is om – gelet op de jonge leeftijd – nog andere bewijselementen voor te brengen dan verklaringen en foto's.

Bewijsmiddelen moeten steeds in hun geheel worden gezien, d.w.z. foto's, verklaringen, leeftijd van verzoekster enz.

[...] De verwerende partij is bij het interpreteren van de verklaringen onredelijk geweest, is onzorgvuldig tewerk gegaan, en heeft daarbij haar motiveringsverplichting en de toepassing van artikel 9bis Vw en de instructies geschonden.

Zij is onredelijk wanneer zij zeer verregaande eisen stelt aan een getuigenverklaring.

Zij motiveert op geen enkele wijze waarom één verklaring wél en de andere niet “gesolliciteerd” zou zijn.

Zij houdt geen rekening met andere bewijselementen, zoals foto's met datums erop, vermoedens, feitelijke elementen zoals de jonge leeftijd enz.

Zij maakt een volkomen foutieve toepassing van de bewijslast in vreemdelingenzaken, door een verklaring te isoleren zonder te kijken naar het geheel der elementen.

Zij is onzorgvuldig tewerk gegaan, zie 2de middel. Dat het middel ernstig en gegrond is.

[...]

Doordat: de verwerende partij na 1,5 jaar plotseling een beslissing neemt, zonder te motiveren of deze kennelijk dan wel manifest ongegrond is, en zonder haar onderzoeksbevoegdheden uit te putten.

[...] Immers, na de aanvraag van einde 2009 heeft verzoekster niets meer vernomen.

Pas op 15/03/2011 wordt er haar een beslissing betekend, zonder dat de verwerende partij uitdrukkelijk aangeeft of zij het verzoek manifest dan wel kennelijk (marginaal) ongegrond vindt.

Het onderscheid is nochtans van groot belang.

Immers, na instelling van de Commissie voor Advies aan Vreemdelingen (artikel 32 Vw.) heeft de verwerende partij steeds de mogelijkheid om in gevallen waarbij zij meent dat de aanvraag niet a priori manifest ongegrond is, advies te vragen aan de Commissie.

Recentelijk werd in het kader van het “opvolgingscomité regularisatie”, gehouden tussen o.m. de verwerende partij, het Forum Asiel en Migratie, het CGKR enz., verdere toelichting gegeven omtrent de controle op het begrip “duurzame lokale verankering”, met inbegrip van het onafgebroken verblijf.

Hierbij heeft de verwerende partij gesteld dat zij – na ontvankelijkverklaring van de aanvraag – de aanvraag dan ofwel gegrond, ofwel manifest ongegrond (geen enkel bewijs van duurzame lokale verankering) verklaart, ofwel roept de verwerende partij de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

De nieuwe richtlijnen werden als volgt omschreven: (stuk 10)

“Nieuwe info: De DVZ roept de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als het dossier ontvankelijk en niet manifest ongegrond is én een begin van bewijs van de duurzame lokale verankering bevat waarbij DVZ toch twijfelt of dat criterium wel echt voldaan is. In dat geval krijgt de Commissie van Advies de opdracht om een advies over de duurzame lokale

verankering te geven na een hoorzitting met de aanvrager. Na dat advies beslist (het kabinet van) de staatssecretaris over de aanvraag.”

Dit vormt in se een zeer belangrijk aspect van het zorgvuldigheidsbeginsel dat door de verwerende partij in acht moet worden genomen bij het uitvoeren van haar onderzoek.

Immers, als er een begin van bewijs voorligt dat de lokale verankering wel degelijk aanwezig is, dan mag een burger er toch van uitgaan dat de verwerende partij in dergelijk geval haar onderzoeksbevoegdheden uitput.

Zij heeft er alleszins voldoende de tijd voor gehad (méér dan 1 jaar), zodat zij conform de nieuwe richtlijnen de commissie om advies had moet vragen.

[...] Wanneer men het recht heeft om te beslissen over de aanvraag van verzoekster, dan mag men dit beslissingsrecht niet uitoefenen op een wijze die schade berokkent, zonder daarbij alle mogelijkheden te hebben uitgeput.

De beslissing heeft bijzonder verregaande gevolgen, wat verweerster ook wist, zodat men minstens mag verwachten dat er een vraag om inlichtingen wordt gesteld over de bewijselementen die voorliggen.

Het recht om te worden gehoord of desnoods om inlichtingen te verschaffen, is een cruciaal element in het onderzoek van een redelijk en zorgvuldig bestuur, wat zich ook heeft vertaald in de nieuwe richtlijnen inzake de Commissie voor Advies.

De discretionaire bevoegdheid die men heeft, valt vanzelfsprekend binnen de redelijkheids- en zorgvuldigheidsstoets, zodat hieruit moet worden afgeleid dat de verwerende partij in casu deze nochtans elementaire principes heeft geschonden.

Besluitend:

[...] De verwerende partij heeft niet gemotiveerd of de aanvraag volgens haar manifest ongegrond zou zijn, dan wel of deze slechts kennelijk ongegrond was, met begin van bewijs van duurzame verankering.

Zo zij immers had gesteld dat er Inderdaad een begin van bewijs was – wat niet kan worden ontkend gelet op de verschillende verklaringen, foto's en andere bewijsstukken – dan had zij de zaak kunnen / moeten doorsturen naar de Commissie voor Advies.

De onderzoeksverplichting die verwerende partij heeft, en die kadert binnen haar zorgvuldigheidsverplichting, [houdt] evenzeer in dat men de discretonaire beslissingsmacht niet mag uitoefenen op een wijze die bijkomende schade berokken[t].

Verweerster had de zaak perfect nog kunnen doorsturen naar de Commissie, of een simpele vraag om inlichtingen kunnen verzenden.

Zij deed dit op geen enkel ogenblik en heeft zonder verdere mogelijkheden tot gehoord of aanvullende inlichtingen, beslist.

De verwerende partij was dan ook bijzonder onzorgvuldig in haar onderzoeks- en beslissingsbevoegdheid.”

4.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij laat vooreerst gelden dat, zoals verzoekster ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1 - 1.2 en 2.1 – 2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoeksters aanvraag ongegrond was.

[...]

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoekster ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoekster een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Waar verzoekster verder voorhoudt dat zij wel zou voldoen aan de voorwaarden gesteld door art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de verwerende partij op dat dit de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft.

Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoekster een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

“In het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen. Dienaangaande stelt de verzoekster ook in haar verzoekschrift dat de voorwaarden van de Instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek andere prangende humanitaire situaties. Aldus lijkt verzoekster zelf aan te geven dat zij niet valt onder één van de in de Instructie opgesomde gevallen. Verzoekster is echter wel van oordeel dat zij onder de andere prangende humanitaire situaties valt. Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeksters en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

*Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247.*

“2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te “interpelleren” aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. “(R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

[...]

“Verzoekster is ten onrechte de mening toegedaan dat haar dossier diende te worden voorgelegd aan de [...] Commissie voor Advies voor Vreemdelingen.

Het komt niet toe aan de verwerende partij om in een ongegrondheidsbeslissing uitdrukkelijk te motiveren waarom het dossier niet wordt voorgelegd aan de Commissie.

“In de repliekmemoorie voegt verzoekster toe dat het een elementair recht is om te worden gehoord door de Commissie van Vreemdelingen. Zijn rechten van verdediging zijn geschonden en verzoekster is slachtoffer van een ongelijke behandeling.

3.3 De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoekster heeft naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 november 2009 de mogelijkheid gehad om alle feitelijke informatie te verschaffen en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken te staven.

De hoorplicht is bovendien niet voorzien in de vernietigde instructies van 19 juli 2009 wanneer de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ongegrond verklaard. De vernietigde instructie verwees naar de Commissie voor Advies van Vreemdelingen en stelde daaromtrent het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8.A of 2.8.B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, (...) of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. (...)”

De Commissie voor Advies van Vreemdelingen was aldus bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestonden over de lokale verankering. Aangezien verzoekster reeds niet aan de vooropgestelde voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 voldoet, kan hij er geen beroep op doen. (R.v.V. nr. 55 839 van 11 februari 2011)

“Waar de verzoekende partij stelt “In de tweede plaats blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster een lokale verankering kan aantonen, op zijn minst wordt nergens in de beslissing vermeldt dat er van lokale verankering geen sprake zou zijn”, wijst de Raad erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat een duurzame lokale verankering op zich voldoende is voor “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.” In casu kan de verzoekende partij niet stellen dat zij een langdurig ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar in België heeft, daar ze geen geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf te bewerkstelligen, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. De duurzame lokale verankering wordt ook voor een tweede groep vreemdelingen in aanmerking genomen, met name “de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.” De verwerende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing aangegeven dat de duurzame lokale verankering voor deze tweede groep van personen – met name personen die zich nog niet langdurig in België bevinden – op zich onvoldoende is om gemachtigd te worden tot verblijf. De verwerende partij heeft hier een bijkomende voorwaarde aan toegevoegd, met name het in het bezit zijn van een arbeidscontract hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkele element aangehaald heeft om aan te tonen dat ze aan dit criterium voldoet.

Daar de aanvraag in casu door de verwerende partij als kennelijk ongegrond beschouwd wordt, zoals uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt, diende de verwerende partij niet het advies van de Commissie voor Vreemdelingen te vragen. (R.v.V. nr. 54 966 van 27 januari 2011)

Verzoeksters vage kritiek kan geen afbreuk doen aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing.”

4.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn waarnaar zij verwees. Er wordt concreet toegelicht waarom de door verzoekster aangevoerde elementen niet als bewijskrachtige stukken worden weerhouden. Deze motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in de mogelijkheid tegen deze beslissing op te komen met de rechtsmiddelen waarover zij beschikt.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat in de eerste bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd of haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd “*manifest dan wel kennelijk (marginaal) ongegrond*” is.

Verzoekster steunt haar betoog op de stelling dat verweerder een advies kan vragen aan de commissie van advies voor vreemdelingen en in de instructie van 19 juli 2009 aangaf dit te zullen doen indien de aanvraag niet manifest ongegrond is. Zij verwijst hierbij naar artikel 32, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar een nieuwsbrief van het Kruispunt Migratie-Integratie van 14 februari 2011.

Er dient evenwel te worden gesteld dat uit artikel 32, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen enkele verplichting voortvloeit voor verweerder om in voorliggende zaak het advies in te winnen van de commissie van advies voor vreemdelingen en dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de instructie waarnaar verzoekster verwijst aangaf slechts een advies te zullen vragen met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf indien “*het dossier volledig is en niet kennelijk ongegrond is.*” Uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde nieuwsbrief blijkt evenzeer dat enkel indien aan “*de ontvankelijkheids- en verblijfs (en voor 2.8.b ook de arbeids-) voorwaarden voldaan is*” in regel een advies aan de commissie van advies voor vreemdelingen zal gevraagd worden zo er twijfels zouden bestaan omtrent de duurzame lokale verankering van de aanvrager.

Aangezien verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat verzoekster in gebreke bleef om aan te tonen dat zij sedert 31 maart 2007 onafgebroken in het Rijk verbleef (de “*verblijfsvoorwaarde*” die in de beleidsinstructie wordt vooropgesteld) staat het vast dat hij van oordeel was dat het dossier van verzoekster, in de mate dat zij verwees naar punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, niet volledig was. Het is derhalve evident dat verweerder oordeelde dat de aanvraag van verzoekster “*kennelijk ongegrond*” was en de formele motiveringsplicht houdt niet in dat evidenties nader worden toegelicht.

In casu is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.3.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die ten grondslag liggen aan de eerste bestreden beslissing voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor

Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoekster verwees in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden naar de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoekster betwist niet dat zij niet dienstig kan verwijzen naar *“het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009”*. Zij stelt enkel dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in een situatie zoals omschreven in punt 2.8B bevindt. In punt 2.8B van voormelde beleidsinstructie wordt verwezen naar de situatie van de vreemdeling die duurzaam lokaal verankerd is in België en die sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, die toelaat vast te stellen dat er sprake is van een tewerkstelling van ten minste één jaar, hetzij van onbepaalde duur en waaruit kan afgeleid worden dat de aanvrager minimaal zal genieten van een inkomen equivalent aan het minimumloon. Verweerder oordeelde dat verzoekster geen bewijskrachtige stukken aanbracht die toelaten vast te stellen dat zij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft.

Verzoekster verwijst ter staving van haar standpunt dat zij wel het bewijs leverde dat zij sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft in de eerste plaats naar de door haar voorgelegde verklaringen van vrienden en kennissen. In de bestreden beslissing wordt, met betrekking tot de door verzoekster aangebrachte verklaringen, gesteld dat deze niet worden weerhouden als bewijs dat verzoekster sedert 31 maart 2007 onafgebroken in België verblijft, omdat deze getuigenverklaringen niet gedateerd zijn en de vermelding door een vriend van verzoekster in één van de verklaringen dat hij verzoekster *“een paar jaar”* kent te vaag is te kunnen besluiten dat verzoekster sedert de in de beleidsrichtlijn vooropgestelde datum ononderbroken in het Rijk verblijft. Verder wordt, aangaande de verklaringen van respectievelijk de vrouw van de manager en de assistent manager van de zaak waar verzoeksters broer werkt – en waarbij in een van de verklaringen wordt aangegeven dat verzoekster vanaf 2006 geregeld samen met haar broer langskwam in de zaak –, gesteld dat deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en evenmin afdoende aantonen dat verzoekster sinds 31 maart 2007 onafgebroken in België verblijft. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is om – zelfs indien wordt aangenomen dat de niet-gedateerde getuigenverklaringen zijn opgesteld naar aanleiding van de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf – de loutere verklaring van een kennis van verzoekster dat hij verzoekster reeds een paar jaar *“kent”*, gelet op de vaagheid van deze verklaring, niet te aanvaarden als afdoende bewijs dat verzoekster reeds sinds 31 maart 2007 onafgebroken in België verblijft. Evenmin is het kennelijk onredelijk om, gelet op de bewoordingen van deze attesten, te oordelen dat de verklaringen van de kennissen van haar broer een gesolliciteerd karakter vertonen en bijgevolg niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster sedert 31 maart 2007 in België verblijft. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij thans voorhoudt, slechts één verklaring – met name deze van de assistent manager van de zaak waar haar broer werkt – heeft voorgelegd waarin wordt gesteld dat zij *“sinds 2006”* in de zaak waar haar broer werkt langskomt.

Daarnaast verwijst verzoekster naar twee door haar voorgelegde attesten van artsen. In het eerste attest wordt aangegeven dat verzoekster sinds 26 september 2008 is ingeschreven in de praktijk en in het andere attest stelt de betrokken arts dat zij verzoekster *“de laatste jaren een paar keer”* heeft gezien. Verweerder stelde correct vast dat het eerste attest, nu hierin slechts wordt aangegeven dat verzoekster sinds 26 september 2008 is ingeschreven in de praktijk, geen bewijs vormt van een onafgebroken

verblijf in België sinds 31 maart 2007. Verweerder kon verder in redelijkheid oordelen dat een attest dat slechts vermeldt dat verzoekster “*de laatste jaren een paar keer*” zou zijn langs geweest onvoldoende precies is en bijgevolg eveneens onvoldoende is om verzoeksters verblijf sinds 31 maart 2007 in België aan te tonen.

Verzoekster betoogt verder dat haar tante een verklaring opstelde aangaande haar verblijf in België en voegt deze bij haar verzoekschrift. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoekster deze verklaring aan het bestuur overmaakte alvorens de eerste bestreden beslissing genomen werd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met een document dat verzoekster voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Ook waar verzoekster verwijst naar de inreisstempel in haar paspoort – waaruit volgens haar blijkt dat zij op 23 augustus 2003 “*Europa is binnengekomen*” – dient te worden gesteld dat zij bij haar aanvraag slechts een kopie van de pagina van haar paspoort waarop haar persoonsgegevens staan vermeld heeft gevoegd. Verweerder kon dan ook – daargelaten de vraag of deze inreisstempel kan worden aanvaard als bewijs van een verblijf in België sedert 31 maart 2007 – evenmin rekening houden met dit gegeven.

Verder stelt verzoekster dat geen rekening is gehouden met het gegeven dat zij op 31 augustus 2003 een uitstap naar Brussel heeft gemaakt. Zij stelt dat de door haar overgemaakte foto's dit aantonen. De Raad dient echter te duiden dat de kopieën van foto's die bij de aanvraag om machtiging tot verblijf zijn gevoegd geen datum aangeven waarop deze zouden zijn genomen, zodat niet kon worden nagegaan van wanneer deze foto's dateren. Verzoekster voegt thans een kopie van de achterzijde van de foto's mét vermelding van een datum, doch er dient nogmaals te worden gesteld dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

De Raad benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden om nauwkeurig aan te geven om welke redenen hij meent aanspraak te kunnen maken op een verblijfsmachtiging en hiertoe de vereiste stavingstukken over te maken. In casu dient te worden besloten dat het noch onwettig noch kennelijk onredelijk is om de door verzoekster voorgelegde documenten afzonderlijk of in hun geheel genomen niet te beschouwen als een afdoende bewijs dat verzoekster sedert 31 maart 2007 onafgebroken in België verblijft.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door verweerder, doch toont met haar beschouwingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen verweerder de door hem vooropgestelde beleidsrichtlijnen heeft miskend of dat de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

4.4.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekster aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Zoals reeds gesteld kwam het aan verzoekster toe haar verblijfsaanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Zij had hiertoe ruim de mogelijkheid. Uit het feit dat verzoekster zelf naliet de nodige overtuigingsstukken bij haar aanvraag te voegen kan niet afgeleid worden dat verweerder onzorgvuldig zou zijn opgetreden. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen houdt het zorgvuldigheidsbeginsel voorts niet in dat een bestuur slechts een beslissing mag nemen na de vreemdeling die in gebreke bleef om bewijskrachtige overtuigingsstukken bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden te voegen op deze tekortkoming gewezen te hebben en hem de mogelijkheid te hebben gegeven om alsnog de vereiste bewijsstukken te verzamelen en over te maken. Van een vreemdeling die een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indient mag verwacht worden dat hij uit eigen beweging zijn aanvraag met bewijskrachtige stukken onderbouwt en hem hierom niet dient verzocht te worden.

Daarnaast dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de verwijzing van verzoekster naar de hoorplicht niet dienstig is.

Verzoekster stelt nog dat zij een bewijs van duurzame lokale verankering heeft voorgelegd en dat verweerder – nu hij haar dossier niet heeft overgemaakt aan de commissie van advies voor vreemdelingen – zijn onderzoeksbevoegdheden niet heeft uitgeput. Bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel werd er evenwel reeds op gewezen dat er geen wettelijke verplichting op verweerder rust om het advies van de commissie van advies voor vreemdelingen te vragen en dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de door hem opgestelde beleidsrichtlijnen aangaf slechts een dergelijk advies te zullen vragen indien het dossier van de vreemdeling die een aanvraag indiende om tot een verblijf gemachtigd te worden volledig is en deze aanvraag niet kennelijk ongegrond is en dat in casu verzoekster niet heeft aangetoond dat zij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België heeft verbleven en zij dan ook niet kan voorhouden dat haar dossier volledig was.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK